

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

Гінеру Євгену Ленноровичу

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

На підставі ст. ст. 133, 135, 137 КПК України громадянин російської федерації **Гінер Євген Леннорович**, 26.05.1960 року народження, уродженець м. Харків, Україна, зареєстрований та проживаючий за адресою: російська федерація, м. москва, вул. Кооперативна, 3, корпус 6, кв. 136, Вам необхідно з'явитися **07.08.2023, 08.08.2023, 09.08.2023** на 09.00 год., до старшого слідчого Головного слідчого управління Державного бюро розслідувань Кулакевича Сергія Вікторовича та старшого слідчого в ОВС Головного слідчого управління Державного бюро розслідувань Слобоженка Романа Сергійовича за адресою: м. Київ, вул. Симона Петлюри, буд. 15, каб. № 204 (електронна скринька s.kulakevich@dbr.gov.ua) для вручення письмового тексту повідомлення про підозру та допиту у якості підозрюваного, а також здійснення інших процесуальних дій у кримінальному провадженні № 62023000000000646 від 27.07.2023 за підозрою Гінера Є.Л. у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 та ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України (пособництво у вчиненні повторно за попередньою змовою групою осіб, дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто, кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України).

Поважні причини неприбуття та наслідки неприбуття, у тому числі – можливість застосування приводу, вказані у ст. ст. 138, 139, 140 КПК України.

Стаття 139 КПК України. Наслідки неприбуття на виклик.

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, який був у встановленому цим Кодексом порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб - у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб - у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Стаття 121 КПК України. Витрати, пов'язані із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження.

1. Витрати, пов'язані із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження, - це витрати обвинуваченого, підозрюваного, до якого не застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, його захисника, представника потерпілого, пов'язані з переїздом до іншого

населеного пункту, найманням житла, виплатою добових (у разі переїзду до іншого населеного пункту), а також втрачений заробіток чи витрати у зв'язку із відривом від звичайних занять.

Компенсація за втрачений заробіток обчислюється пропорційно від розміру середньомісячного заробітку, а компенсація за відрив від звичайних занять - пропорційно від розміру мінімальної заробітної плати.

2. Витрати, пов'язані із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження підозрюваного, обвинуваченого, він несе самостійно.

3. Витрати, пов'язані із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження захисника, несе підозрюваний, обвинувачений.

4. Витрати, пов'язані із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження представника, несе особа, яку він представляє.

5. Граничний розмір компенсації за судовим рішенням витрат, пов'язаних із прибуттям до місця досудового розслідування або судового провадження, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 122 КПК України. Витрати, пов'язані із залученням потерпілих, свідків, спеціалістів, перекладачів та експертів.

1. Витрати, пов'язані із залученням свідків, спеціалістів, перекладачів та експертів, несе сторона кримінального провадження, яка заявила клопотання про виклик свідків, залучила спеціаліста, перекладача чи експерта, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

2. Витрати, пов'язані із участю потерпілих у кримінальному провадженні, залученням та участю перекладачів для перекладу показань підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, цивільного позивача та цивільного відповідача, здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України в порядку, передбаченому Кабінетом Міністрів України. Залучення стороною обвинувачення експертів спеціалізованих державних установ, а також проведення експертизи за дорученням слідчого судді або суду здійснюється за рахунок коштів, які цільовим призначенням виділяються цим установам з Державного бюджету України.

3. Потерпілим, цивільним позивачам, свідкам оплачуються проїзд, наймання житла та добові (у разі переїзду до іншого населеного пункту), а також компенсація за втрачений заробіток чи відрив від звичайних занять.

Компенсація за втрачений заробіток обчислюється пропорційно від розміру середньомісячного заробітку, а компенсація за відрив від звичайних занять - пропорційно від розміру мінімальної заробітної плати.

4. Експертам, спеціалістам, перекладачам оплачуються проїзд, а також добові в разі переїзду до іншого населеного пункту. Експертам, спеціалістам і перекладачам повинна бути сплачена винагорода за виконану роботу, якщо це не є їх службовим обов'язком.

5. Граничний розмір компенсації витрат, пов'язаних із залученням потерпілих, свідків, спеціалістів та експертів, встановлюється Кабінетом Міністрів України

Стаття 138 КПК України. Поважні причини неприбуття особи на виклик.

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;

2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;

3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);

4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;

5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;

6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;

7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;

8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

**Старший слідчий
Головного слідчого управління
Державного бюро розслідувань**

Сергій КУЛАКЕВИЧ

04.08.2023

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbp.gov.ua, web: www.dbp.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

03 серпня 2023 року

Старший слідчий першого відділу управління з досудового розслідування кримінальних правопорушень у сфері службової діяльності Головного слідчого управління Державного бюро розслідувань Кулакевич Сергій Вікторович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 62023000000000646 від 27.07.2023 за ознаками злочину, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України, та установивши, що під час досудового розслідування встановлено наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Гінеру Євгену Ленноровичу, 26 травня 1960 року народження, уродженцю міста Харкова, громадянину російської федерації, зареєстрованому за адресою: російська федерація, м. Москва, вул. Кооперативна, буд. 3, корпус 6, кв. 136, проживаючому за адресою: російська федерація, Московська область, с. Акулініно, 30, індекс 142074,

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень:

- у пособництві у вчиненні за попередньою змовою групою осіб дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України;

- у пособництві у вчиненні повторно за попередньою змовою групою осіб, дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні яких підозрюється Гінер Є.Л.:**

06 березня 2014 року у приміщенні Верховної Ради Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим) у порушення вимог ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України та п. 2 ч. 3 ст. 3, ст. ст. 6, 18, 27 Закону України «Про всеукраїнський референдум», депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято незаконну постанову за № 1702-6/14 «О проведенні общекрымского референдума», згідно з якою 16 березня 2014 року мав відбутися так званий «референдум», на який було винесено питання входження АР Крим та м. Севастополя до складу російської федерації (далі - рф) на правах суб'єктів федерації. 06 березня 2014 року Севастопольська міська рада на позачерговій сесії прийняла рішення за № 7151 аналогічного змісту. Відповідно до зазначених постанов 16 березня 2014 року проведено незаконний референдум із заздальгідь відомим та підконтрольним російській федерації результатом, який в подальшому став формальною підставою для прийняття незаконного рішення про включення до складу російської федерації території АР Крим і міста Севастополя на правах суб'єктів федерації.

Конституційний суд України своїм рішенням № 2-рп/2014 у справі № 1-13/2014 від 16 березня 2014 року визнав постанову ВР АРК за № 1702-6/14 від 06 березня 2014 року неконституційною. 17 березня 2014 року депутатами Верховної Ради АР Крим в порушення вимог ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України прийнято постанову за № 1745-6/14 «О независимости Крыма», згідно з якою на підставі Декларації про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя, прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим від 11 березня 2014 року та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради від 11 березня 2014 року, створено нелегітимне державне утворення «Республика Крым».

Рішенням Конституційного суду України за № 3-рп/2014 у справі за № 1-15/2014 від 20 березня 2014 року згадану вище «Декларацию о независимости Республики Крым и города Севастополя» визнано неконституційною.

18 березня 2014 року між російською федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республика Крым» підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу російської федерації.

20 березня 2014 року державною думою російської федерації прийнято Федеральний конституційний закон від 21 березня 2014 року за № 6-ФКЗ «О принятии в российскую федерацию Республики Крым и образовании в составе российской федерации новых субъектов – Республики Крым и города федерального значения Севастополя». Згідно з цим законом АР Крим та м. Севастополь всупереч Хартії ООН від 26 червня 1945 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією від 01 квітня 1999 року, Договору між Україною і російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 20 квітня 2004 року, увійшли до складу російської федерації.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована територія України є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України. Відповідно до частини 2 статті 9 вищевказаного Закону – будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

Продовжуючи активну підривну діяльність проти України, рф утворила на анексованій території – АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Таким чином, підривна діяльність з боку рф проти України мала відкриту активну фазу, яка виражалася в окупації частини території України, що триває по теперішній час та подальшій анексії цієї окупованої території.

Внаслідок розпочатої 20 лютого 2014 року збройної агресії рф проти України відбулася воєнна окупація невід'ємної частини України – АР Крим, а в подальшому і незаконна анексія цієї території України, що є формами триваючої підривної діяльності з боку рф проти України на шкоду її суверенітету та територіальної цілісності. З метою становлення та зміцнення окупаційної влади та недопущення контролю України над цією територією рф утворила на ній, зокрема, федеральні органи безпеки (далі – фсб рф).

Поряд з цим, відповідно до вимог статей 1, 5, 8 Закону України «Про ринок електричної енергії» встановлено, що об'єкти електроенергетики - електрична станція (крім ядерної частини атомної електричної станції), електрична підстанція, електрична мережа; електростанція - електроустановка або група електроустановок, призначених для виробництва електричної енергії або комбінованого виробництва електричної та теплової енергії; система накопичення енергії - електроустановка, що включає обладнання для зберігання енергії, інженерні споруди, обладнання для перетворення енергії та пов'язане з ними допоміжне обладнання, яка приєднана до системи передачі або системи розподілу електричної енергії або мереж електростанції, або мереж споживача з метою відбору електричної енергії, накопичення, перетворення та зберігання енергії, а також подальшого відпуску електричної енергії в систему передачі або розподілу електричної енергії або в мережі електростанції, або в мережі споживача.

Формування та реалізацію державної політики в електроенергетиці здійснюють Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в електроенергетичному комплексі, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в галузі електроенергетики, та інші органи державної влади відповідно до законодавства.

Господарська діяльність з виробництва, передачі, розподілу електричної енергії, постачання електричної енергії споживачам, зберігання енергії, трейдерська діяльність, здійснення функцій оператора ринку та гарантованого

покупця провадяться на ринку електричної енергії за умови отримання відповідної ліцензії, якщо інше не передбачено цим Законом.

Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з виробництва, передачі, розподілу електричної енергії, постачання електричної енергії споживачу, зберігання енергії, трейдерської діяльності, здійснення функцій оператора ринку та гарантованого покупця затверджуються Регулятором – Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (далі – НКРЕКП).

Державний нагляд (контроль) в електроенергетиці здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері нагляду (контролю) в галузі електроенергетики, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра згідно із законодавством.

Всупереч вимог законодавства України на тимчасово окупованій території АР Крим та м. Севастополя в повному обсязі почало діяти законодавство рф у сфері надання послуг із забезпечення електроенергії.

Також, з метою зменшення залежності у забезпеченні електроенергії АР Крим від України та здійснення заходів щодо підключення електрогенерації анексованої республіки до мереж російської федерації, урядом російської федерації винесено постанову від 11.08.2014 № 790 «Об утверждении федеральной целевой программы «Социально-экономическое развитие Республики Крым и г. Севастополя до 2020 года», якою сформовано плани будівництва Балаклавської (Севастопольская ПГУ-ТЭС) та Таврійської ТЕС (Симферопольская ПГУ-ТЭС).

Вказані вище акти уряду російської федерації, як країни, що окупувала частину території України – АР Крим та м. Севастополь, суперечать вимогам законодавства України щодо забезпечення електроенергією України. При цьому, внаслідок окупації АР Крим та м. Севастополя російською федерацією, надання послуг з постачання електроенергії та будівництва електростанцій українськими підприємствам стало неможливим.

Поряд з цим, у преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною. Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від

5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ).

Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Також, відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

У той же час, 24 лютого 2022 року о 5 годині Президентом російської федерації оголошено про своє рішення почати військову операцію в Україні, єдиною метою якої є захоплення території суверенної держави України.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і ЗС рф, здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період починаючи з 5 години 24 лютого 2022 року та щонайменше до 3 серпня 2023 року (включно) підрозділи збройних сил та інших військових формувань російської федерації здійснюють спроби захоплення та подальшої окупації частини території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Так, у період з 2008 року по даний час Гінер Є.В. через пов'язаних осіб на території України є одним із бенефіціарів групи компаній «VS Energy International Ukraine» та володіє корпоративними правами ПрАТ «Кіровоградобленерго», ПрАТ «Рівнеобленерго», АТ «Чернівціобленерго», АТ «Житомиробленерго», АТ «Херсонобленерго» та

АТ «ЕК Севастопольэнерго», а також готелями, металургійними заводам і торгівельними центрами, у зв'язку з чим останній був достовірно обізнаний про стан справ у забезпеченні анексованої в 2014 році російською федерацією АР Крим енергетичними ресурсами та про залежність республіки від енергетичних мереж України.

Поряд з цим, 19.10.2015 на території російської федерації зареєстрована компанія із назвою «ООО «Инжиниринговая Компания «Технопромэкспорт» (далі – «ООО Технопромэкспорт»), яка за 2021 рік сплатила податків в бюджет країни агресора на загальну суму понад 63,4 млн російських рублів, а також прийняла участь в процедурах публічних закупівель російської федерації та стало підписантом 77 державних контрактів на загальну суму 223 млрд російських рублів, чим забезпечила фінансування агресії проти України шляхом поповнення бюджету країни агресора.

Приблизно у січні місяці 2017 року, точної дати у ході досудового розслідування не встановлено, у Гінера Є.Л. виник злочинний умисел, направлений на пособництво невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресору – російській федерації у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, у зв'язку з чим Гінер Є.Л. розпочав економічне управління компанією «ООО Технопромэкспорт», викупивши 65 процентів статутного капіталу вказаного підприємства, за суму 75,4 млн. російських рублів, ставши його головним акціонером, що надало йому змогу впливати на управлінські рішення підприємства, таким чином останній почав вчиняти злочини, направлені проти основ національної безпеки України, при наступних обставинах.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, Гінер Є.Л., будучи власником «ООО Технопромэкспорт» (ОГРН 1157746955882, ИНН 7704332728, КПП 771401001, м. Москва), достовірно знаючи про залежність АР Крим від електромереж сусідніх областей України, недостатність забезпечення електроенергією АР Крим від російської федерації, діючи з прямим умислом, направленим на пособництво невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресору – російській федерації, у вчиненні дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, а саме усунення перешкод державі-агресору в управлінні енергосистеми АР Крим, виконуючи незаконну постанову уряду російської федерації від 11.08.2014 № 790 «Об утверждении федеральной целевой программы «Социально-экономическое развитие Республики Крым и г. Севастополя до 2020 года»» щодо будівництва об'єктів електрогенерації на території тимчасово окупованої АР Крим, що порушують базові права осіб, у тому числі громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території щодо постачання електроенергії з території України, надав вказівку невстановленим досудовим розслідуванням працівникам «ООО Технопромэкспорт» розпочати будівництво Балаклавської (Севастопольская ПГУ-ТЭС) та Таврійської ТЕС (Симферопольская ПГУ-ТЭС) зі створенням умов до приєднання вищевказаних станцій до енергетичних мереж російської федерації. При цьому Гінер Є.Л. для сприяння невстановленим особам з вищого

політичного керівництва російської федерації у енергетичній анексії території України, а саме АР Крим, тобто зміні меж території та державного кордону України, шляхом забезпечення енергетичної незалежності від України, через підконтрольну йому компанію «ООО Технопромэкспорт» забезпечив будівництво вищевказаних електростанцій.

18.03.2019 будівництво Балаклавської (Севастопольская ПГУ-ТЭС) та Таврійської ТЕС (Симферопольская ПГУ-ТЭС) було завершено, а електростанції було приєднано до електричних мереж російської федерації, тим самим Гінер Є.Л. забезпечив невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації приєднання частини енергетичної системи території України – АР Крим до російської федерації та створив залежність АР Крим від російської федерації в енергетичному секторі.

Цього ж дня, з метою виправдування анексії АР Крим, а також забезпечення поширення в засобах масової позитивної інформації щодо діяльності органів російської федерації на окупованій території, просування російських пропагандистських стратегій для деструктивного інформаційного впливу на суспільство тимчасово окупованої АР Крим, російської федерації та інших країн, переслідуючи злочинний намір, здійснюючи протиправні дії в контексті триваючої збройної агресії російської федерації проти України, вищим політичним керівництвом держави-агресора в особі: президента російської федерації путіна в.в., заступника голови уряду російської федерації козака д.м. та генерального директора «ростеха» чемезова с.в. та інших невстановлених на даний час осіб, розпочато роботу Балаклавської (Севастопольская ПГУ-ТЭС) та Таврійської ТЕС (Симферопольская ПГУ-ТЭС).

Указаними діями Гінер Є.Л. сприяв невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації шляхом усунення перешкод у вигляді позбавлення залежності АР Крим від енергетичної системи України та включення її до електрогенерації держави-агресора, тобто виступив пособником у вчиненні дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Дії невстановлених осіб з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації та Гінера Є.Л., пов'язані з будівництвом Балаклавської (Севастопольская ПГУ-ТЭС) та Таврійської ТЕС (Симферопольская ПГУ-ТЭС) призвели до тяжких наслідків у вигляді енергетичної залежності території України – тимчасово окупованої території АР Крим від російської федерації, що є порушенням національної енергетичної безпеки України.

Таким чином, Гінер Є.Л. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України, тобто у пособництві у вчиненні за попередньою змовою групою осіб дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків.

Разом із цим встановлено, що у російській федерації створено підприємство із назвою «державна корпорація зі сприяння розробки, виробництва та експорту високотехнологічної промислової продукції «ростех» (ОГРН 1077799030847, ИНН 7704274402, КПП 770401001, зареєстрована 03.12.2007, адреса: російська федерація, м. Москва, бульвар Гоголівський, буд. 21) (далі – «ростех»), що є російською державною корпорацією зі сприяння розробці, виробництву та експорту високотехнологічної промислової продукції цивільного та військового призначення. До складу вказаної корпорації входить понад 700 організацій, з яких сформовано 15 холдингових компаній, дев'ять з них в оборонно-промисловому комплексі, а шість – в цивільних галузях промисловості.

Водночас, «ростех» з 14.09.2014 перебуває у міжнародних санкціях Сполучених Штатів Америки (далі – США), а з 24.06.2021, відповідно до указу Президента України від за № 265/2021 «Про затвердження рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», на корпорацію накладено українські санкції. При цьому, підставою для накладення санкції є те, що «ростех» – це великий російський державний військовий конгломерат, який є основним постачальником російських військових і суміжних підприємств, а дочірні компанії «ростеха» надають фінансові послуги або кошти, економічні ресурси, товари та/або технології, які сприяють дестабілізації України, підриву чи загрози її територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України.

Так, дочірні організації «ростеха» розташовані на території 60 суб'єктів російської федерації та поставляють продукцію на ринки понад 70 країн світу. Корпорація створена на основі майнового внеску, здійснюваного російською федерацією.

У період з 24.02.2022 по даний час російська державна корпорація «ростех» здійснює забезпечення 80 відсотків військової техніки та спорядження діяльності російсько-терористичних військ у повномасштабній війні проти України, для чого вказана корпорація розробила Єдине положення про закупівлі державної корпорації «ростех».

Поряд з цим, 19.10.2015 на території російської федерації зареєстрована компанія із назвою «ООО «Инжиниринговая Компания «Технопромэкспорт» (далі – «ООО Технопромэкспорт»), яка за 2021 рік сплатила податків в бюджет країни агресора на загальну суму понад 63,4 млн російських рублів, а також прийняла участь в процедурах публічних закупівель російської федерації та стало підписантом 77 державних контрактів на загальну суму 223 млрд російських рублів, чим забезпечила фінансування агресії проти України шляхом поповнення бюджету країни агресора.

18.03.2022 Гінер Є.В., діючи повторно з умислом, направленим на пособництво невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації у вчиненні дій, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, у невстановлений на даний час спосіб за сприяння російської державної корпорації «ростех» забезпечив отримання компанією

«ООО Технопромэкспорт» в оперативне управління компанію «АО конструкторське бюро автоматических линий имени Льва Николаевича Кошкина» (далі – «АО «КБАЛ им. Л.Н. Кошкина») із правом здійснювати господарську діяльність та управляти діяльністю указаної компанії. При цьому, «АО «КБАЛ им. Л.Н. Кошкина» (ОГРН 1025002691097, ИНН 5021003065, КПП 507401001, яке знаходиться за адресою: російська федерація, московська область, м. Подольск, п-кт. 50-річчя жовтня, Д. 21А) є виробником продукції оборонного та подвійного призначення, має всі передбачені законодавством російської федерації ліцензії та дозволи на виробництво патронів, патронів для стрілецької зброї зі сталевими гільзами замість патронів іноземного виробництва та інші види комплектуючих до патронів, а також має можливість здійснювати виготовлення засобів та знарядь для функціонування та введення в експлуатацію заводів із виробництва патронів.

Таким чином, Гінер Є.Л. для забезпечення своєї протиправної діяльності, направленої на пособництво невстановленим особам з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації у вчиненні дій, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, отримав в управління компанію, яка здійснює виробництво бойових припасів, які у подальшому використовуються міністерством оборони російської федерації, збройними силами російської федерації, а також іншими військовими формуваннями у збройній агресії російської федерації проти України.

У період після 18.03.2022, точної дати, часу та місця досудовим розслідуванням не встановлено, Гінер Є.Л., продовжуючи свої протиправні дії, діючи повторно, усвідомлюючи їх суспільно небезпечний характер, з метою підтримання агресивної політики держави-агресора, направленої проти України, як власник 65 процентів статутного капіталу «Технопромэкспорт», для забезпечення поставки патронів для стрілецької зброї у збройні сили російської федерації та надання засобів вищому політичному керівництву російської федерації для вчинення актів агресії, направлених на протиправну зміну меж кордонів України, будучи власником управляючої компанії, надав розпорядження невстановленим досудовим розслідуванням особам – керівникам компанії «АО «КБАЛ им. Л.Н. Кошкина» долучити указане підприємство до переліку організацій, які приєдналися до Єдиного положення про закупівлі державної корпорації «ростех» і керуватись ним у сфері проведення закупівель бойових припасів. У зв'язку з чим Гінер Є.Л. приєднав підконтрольну собі компанію до єдиної мережі поставок зброї та бойових припасів до збройних сил російської федерації та створив механізм постачання бойових припасів до військ держави-агресора.

У подальшому, після 18.03.2022, точної дати, часу та місця досудовим розслідуванням не встановлено, Гінер Є.Л., діючи повторно та з прямим умислом, направленим на пособництво невстановленим особам з вищого політичного керівництва російської федерації у вчиненні дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, як власник управляючої компанії «АО «КБАЛ им. Л.Н. Кошкина», з метою сприяння невстановленим особам з вищого

політичного керівництва держави агресора – російської федерації у веденні агресивної війни проти України та надання засобів для здійснення вищевказаних протиправних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, Гінер Є.Л. надав вказівку невстановленим досудовим розслідуванням керівникам «АО «КБАЛ ім. Л.Н. Кошкина» здійснювати постачання патронів для різних видів стрілецької зброї до міністерства оборони російської федерації та збройних сил російської федерації, а також інших військових формувань, забезпечивши поставку 80 відсотків патронів для різних видів стрілецької зброї від загальної кількості поставлених за весь період часу збройної агресії російської федерації проти України.

Дії невстановлених осіб з вищого політичного керівництва держави агресора – російської федерації та Гінера Є.Л., пов'язані з виробництвом та постачанням патронів до міністерства оборони російської федерації, збройних сил російської федерації, а також інших військових формувань призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Таким чином, Гінер Є.Л. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110 КК України, тобто у пособництві у вчиненні повторно за попередньою змовою групою осіб дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків.

Старший слідчий першого відділу управління з досудового розслідування кримінальних правопорушень у сфері службової діяльності
Головного слідчого управління
Державного бюро розслідувань

Сергій КУЛАКЕВИЧ

ПОГОДЖЕНО

Заступник начальника другого відділу першого управління процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів органами Державного бюро розслідувань
Офісу Генерального прокурора

Андрій ПАРШУТІН

Повідомлення про підозру здійснено о ____ год. ____ хв. « ____ » _____
2023 року.

Письмове повідомлення про підозру одержав о ____ год. ____ хв.
« ____ » _____ 2023 року.

Підозрюваний _____ (_____)
(підпис, ініціали, прізвище)

Захисник – адвокат _____ (_____)

Підозрюваному у відповідності до вимог ст. ст. 20, 276, 277 КПК України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

Конституція України

Стаття 10. Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом.

Стаття 21. Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Стаття 22. Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Стаття 24. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудоим кодексом України для виду режиму виправно-трудої колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також підозрюваному роз'яснено, що згідно з п. 3 ст. 5 Римської Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, кожна особа, затримана на підставі обґрунтованої підозри у вчиненні злочину, має право постати перед суддею і бути вислуханою з питань, пов'язаних з її затриманням.

Права та обов'язки підозрюваного мені оголошені, роз'яснені і зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Підозрюваний _____ (_____)
(підпис, ініціали, прізвище)

ПАМ'ЯТКА

про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Гінера Євгена Ленноровича

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти кримінальному правопорушенню чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних

судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;

- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, зобов'язані додержуватися вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника,
- знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або

учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому ст. 13 Закону України «Про попереднє ув'язнення».

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, встановлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 11. Повага до людської гідності

1. Під час кримінального провадження повинна бути забезпечена повага до людської гідності, прав і свобод кожної особи.

2. Забороняється під час кримінального провадження піддавати особу катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує її гідність, поводженню чи покаранню, вдаватися до погроз застосування такого поводження, утримувати особу у принизливих умовах, примушувати до дій, що принижують її гідність.

3. Кожен має право захищати усіма засобами, що не заборонені законом, свою людську гідність, права, свободи та інтереси, порушені під час здійснення кримінального провадження.

Стаття 12. Забезпечення права на свободу та особисту недоторканність

1. Під час кримінального провадження ніхто не може триматися під вартою, бути затриманим або обмеженим у здійсненні права на вільне пересування в інший спосіб через підозру або обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення інакше як на підставах та в порядку, передбачених цим Кодексом.

2. Кожен, кого затримано через підозру або обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення або інакше позбавлено свободи, повинен бути в найкоротший строк доставлений до слідчого судді для вирішення питання про законність та обґрунтованість його затримання, іншого позбавлення свободи та подальшого тримання. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого судового рішення про тримання під вартою.

3. Про затримання особи, взяття її під варту або обмеження в праві на вільне пересування в інший спосіб, а також про її місце перебування має бути негайно повідомлено її близьких родичів, членів сім'ї чи інших осіб за вибором цієї особи в порядку, передбаченому цим Кодексом.

4. Кожен, хто понад строк, передбачений цим Кодексом, тримається під вартою або позбавлений свободи в інший спосіб, має бути негайно звільнений.

5. Затримання особи, взяття її під варту або обмеження в праві на вільне пересування в інший спосіб під час кримінального провадження, здійснене за відсутності підстав або з порушенням порядку, передбаченого цим Кодексом, тягне за собою відповідальність, установлену законом.

Стаття 17. Презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини

1. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вина не буде доведена у порядку, передбаченому цим Кодексом, і встановлено обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили.

2. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

3. Підозра, обвинувачення не можуть ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним шляхом.

4. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь такої особи.

5. Поводження з особою, вина якої у вчиненні кримінального правопорушення не встановлена обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили, має відповідати поведженню з невинуватою особою.

Стаття 18. Свобода від самовикриття та право не свідчити проти близьких родичів та членів сім'ї

1. Жодна особа не може бути примушена визнати свою винуватість у вчиненні кримінального правопорушення або примушена давати пояснення,

показання, які можуть стати підставою для підозри, обвинувачення у вчиненні нею кримінального правопорушення.

2. Кожна особа має право не говорити нічого з приводу підозри чи обвинувачення проти неї, у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання, а також бути негайно повідомленою про ці права.

3. Жодна особа не може бути примушена давати пояснення, показання, які можуть стати підставою для підозри, обвинувачення у вчиненні її близькими родичами чи членами її сім'ї кримінального правопорушення.

Стаття 20. Забезпечення права на захист

1. Підозрюваний, обвинувачений, виправданий, засуджений має право на захист, яке полягає у наданні йому можливості надати усні або письмові пояснення з приводу підозри чи обвинувачення, право збирати і подавати докази, брати особисту участь у кримінальному провадженні, користуватися правовою допомогою захисника, а також реалізовувати інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

2. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані роз'яснити підозрюваному, обвинуваченому його права та забезпечити право на кваліфіковану правову допомогу з боку обраного ним або призначеного захисника.

3. У випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, підозрюваному, обвинуваченому правова допомога надається безоплатно за рахунок держави.

4. Участь у кримінальному провадженні захисника підозрюваного, обвинуваченого, представника потерпілого, представника третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, не звужує процесуальних прав підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, третьої особи, щодо майна якого вирішується питання про арешт.

Стаття 21. Доступ до правосуддя та обов'язковість судових рішень

1. Кожному гарантується право на справедливий розгляд та вирішення справи в розумні строки незалежним і неупередженим судом, створеним на підставі закону.

2. Вирок та ухвала суду, що набрали законної сили в порядку, визначеному цим Кодексом, є обов'язковими і підлягають безумовному виконанню на всій території України.

3. Кожен має право на участь у розгляді в суді будь-якої інстанції справи, що стосується його прав та обов'язків, у порядку, передбаченому цим Кодексом.

4. Якщо інше не передбачено цим Кодексом, здійснення кримінального провадження не може бути перешкодою для доступу особи до інших засобів правового захисту, якщо під час кримінального провадження порушуються її права, гарантовані Конституцією України та міжнародними договорами України.

Стаття 29. Мова, якою здійснюється кримінальне провадження

1. Кримінальне провадження здійснюється державною мовою. Сторона обвинувачення, слідчий суддя та суд складають процесуальні документи державною мовою.

2. Особа повідомляється про підозру у вчиненні кримінального правопорушення державною мовою або будь-якою іншою мовою, якою вона достатньо володіє для розуміння суті підозри у вчиненні кримінального правопорушення.

3. Слідчий суддя, суд, прокурор, слідчий забезпечують учасникам кримінального провадження, які не володіють чи недостатньо володіють державною мовою, право давати показання, заявляти клопотання і подавати скарги, виступати в суді рідною або іншою мовою, якою вони володіють, користуючись у разі необхідності послугами перекладача в порядку, передбаченому цим Кодексом.

4. Судові рішення, якими суд закінчує судовий розгляд по суті, надаються сторонам кримінального провадження або особі, стосовно якої вирішено питання щодо застосування примусових заходів виховного або медичного характеру, а також представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, у перекладі на їхню рідну або іншу мову, якою вони володіють. Переклад інших процесуальних документів кримінального провадження, надання копій яких передбачено цим Кодексом, здійснюється лише за клопотанням зазначених осіб. Переклад судових рішень та інших процесуальних документів кримінального провадження засвідчується підписом перекладача.

Протягом кримінального провадження підозрюваний має право (ст. 42 КПК):

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яке здійснює таке повідомлення.

Стаття 285. Загальні положення кримінального провадження під час звільнення від кримінальної відповідальності

1) Особа звільняється від кримінальної відповідальності у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність.

2) Особа, яка підозрюється, обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення та щодо якої передбачена можливість звільнення від кримінальної відповідальності у разі здійснення передбачених законом України про кримінальну відповідальність дій, роз'яснюється право на таке звільнення.

3) Підозрюваному, обвинуваченому, який може бути звільнений від кримінальної відповідальності, повинно бути роз'яснено суть підозри чи обвинувачення, підставу звільнення від кримінальної відповідальності і право заперечувати проти закриття кримінального провадження з цієї підстави. У разі якщо підозрюваний чи обвинувачений щодо якого передбачене звільнення від кримінальної відповідальності, заперечує проти цього, досудове розслідування та судове провадження проводяться в повному обсязі в загальному порядку.

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, злочинів невеликої чи середньої тяжкості та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, злочинів невеликої чи середньої тяжкості, тяжких злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 472. Зміст угоди про визнання винуватості

1. В угоді про визнання винуватості зазначаються її сторони, формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, істотні для відповідного кримінального провадження обставини, беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення, обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце), узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням, наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені статтею 473 цього Кодексу, наслідки невиконання угоди.

2. В угоді зазначається дата її укладення та вона скріплюється підписами сторін.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх прав оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його відмова від здійснення прав,

передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження **відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі** внаслідок кримінального правопорушення (ст. 127 КПК України)

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право **примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення**. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ст. 56 КПК України)

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

**Пам'ятку отримав:
Підозрюваний**

(підпис)

(прізвище, ініціали)

**Пам'ятку вручив:
Старший слідчий**

Г. С. Д. Б. К.

[Handwritten signature]

(підпис)

[Handwritten signature]

(прізвище, ініціали)

« ____ » _____ 20__ року